

Az udvarhelyieknek abba az egyre népesebb csapatába tartozik, aki nem idehaza lett próféta. Ettől még udvarhelyi, akkor is, ha tíz éve Szolnokon él. [Nemzeti ünnepünk előtt egy nappal Jászai Mari-díjas lett színművésszel](#) . [Barabás Botond](#) beszélgettünk.

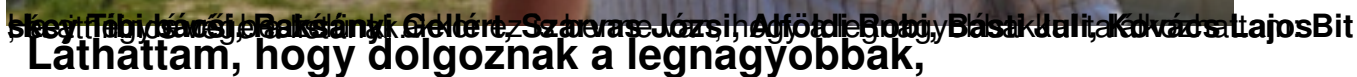
Mennyire tartod még udvarhelyinek magadat?

Ez a kérdés egy picit azért nehéz, mert most már lett egy kislányom, és a tudatos életem nagy részét itt éltem le Szolnokon. Tíz év egy harmincnégy éves ember életében egy nagyon fontos periódus, de én akkor is, ha a lakcím szempontjából és családirag szolnoki lettem, udvarhelyinek tartom magam.

...túl közel engedtek a színpadhoz, és odaragadtam.

Sose vettem jegyet, hanem középen, a lépcsőn ültem, vagy a sűgőlyukban. Gyerekkoromban nem mondtam, hogy színész akarok lenni, csak tetszett ez a világ. Jött a kamaszkor, amikor minden akartam lenni magyartanártól lelkészen keresztül a kamionsofőrig.

3 / 9

Ő volt a másik erdélyi a Tragédiában, és negyedéven tulajdonképpen már lejártam dolgozni Temesvárra. Ezt a stációt azért tartom nagyon fontosnak, mert ott meg **Victor Ioan Frunză** volt a mester, a főrendező.

A Hamletben játszottál akkor Rosencrantz-ot, ugye? Az egy nagyon nagy előadás volt akkor. Tehát az a bizonyos három év még rátett egy lapáttal?

Hála a jóistennek, most már van, amire visszatekinteni, eltelt már egy kicsi az életemből. Én ezt egy útnak nevezem. Vásárhely volt az, ami elindított, ami tulajdonképpen az embriót formálgatta. Kilenc hónapos koromban kibújtam. Akkor jött Temesvár, ahol az első lépéseket megtettem. És tulajdonképpen itt nőttem fel, Szolnokon.

Ez a tíz év nagyon mély nyom az életemben, mert itt volt az, hogy szerep szerep hátán, jobbnál jobbak. A létra legalján kezdtem, és egyre nagyobb szerepekkel sikerült elérnem a mostani állapotokba. Tulajdonképpen a szerepek neveltek, az igazgatóknak csak azt köszönhetem, hogy megkaphattam ezeket a szerepeket.

Mert Péternek (**Balázs Péter**, a szolnoki Szigligeti Színház igazgató-rendező-színésze – a szerk.) az a véleménye, hogy a színészt csak a szerep nevelheti, a színészt meg kell terhelni. És valóban, én itt terhelve vagyok az utóbbi években, amiért meg a leghálásabb vagyok neki.

A terhelésre akkor jól jött ez a díj, ami egy nagyon rangos elismerés Magyarországon, nem adják csak úgy oda valakinek. Ez a folyamatos munka volt az, hogy téged is beválogattak ebbe a „válogatott csapatba”?

Én egy útként tekintem az életünket, és ez a díj az eddigi utam megerősítése, hogy jó irányba megyek, ez a cél, irány, amit én vettem, jó. És ez egy nagyon fontos pont, figyelmeztető, hogy innen kezdve még koncentráltabban, fegyelmezettebben, még nagyobb felelősséggel végezzem a munkámat.

Nyilván ez az eddigi színházi életemnek, annak, hogy jó irányba haladok, a legmagasabb

elismerése. Ősszel kaptam egy területi Prima Primissima közönségdíjat is itt, Szolnokon. Ezt azért tartom nagyon fontosnak elmondani, mert ebben az évben, a krisztusi korban

kaptam egy visszaigazolást a közönségtől meg a szakmától is.

Úgy gondolom, ez a legjobbkor jött, még több erővel tudok küzdeni tovább.

Melyek azok a karakterek, amelyeket szeretsz, és szerinted tudsz is játszani? Miben vagy szerinted te jó?

Álságos lenne, ha azt mondanám, hogy ezt nem tudom, döntse el a közönség, mert ez nem igaz, én magamat látom kívülről is, kritikusan. Nálunk a főiskolán a drámai vonalat követtük, évfolyamtársaimmal a drámai színjátszást tartottuk őszintébbnek, realisabbnak.

Azon belül is én, alkatomból és hangi adottságaimból kifolyólag, a hősi vagy az ellenhősi karaktert láttam magamban. Viszont bekerültem ebbe a vidéki színházba, amely a népszínházi elvet követi, ami azt jelenti, hogy minden van, változatos szerepeket játszom, mindenből kapok, mindent kellett tanuljak.

Delelőtt egyet próbálok, este egy másikat játszom.

Ebben a legszebb a változatosság, és ezt kaphattam meg ebben a vidéki színházban, hogy volt egy nagyon szép periódusa az életemnek. A Bánk bán bemutatójakor, amiben Bánk Bán voltam, mutattuk be két hét különbséggel a Liliomfit, amelyben Liliomfi voltam.

Ilyen rövid idő alatt két ekkora munkát előadni, és felváltva játszani, egyik este Bánkot, másik este Liliomfit, most köszön vissza, mert most, az idei évadban egyik nap a A salemi boszorkányok Danforth-ját játszom, a főbírót, másnap meg Mágnás Miskát.

Ez a váltakozás, változatosság tetszik nekem, ez pörget. De emellett még játszottam McMurphy-t (*Száll a kakukk fészkére – szerk. megj.*) és Molnár Ferenc Liliomját.

Te is azok közé az előadóművészek közé tartozol, akik nem a saját hazájukban lettek próféták, hanem kicsit távolabb, nyugatabbra. Mit gondolsz, van-e annak esélye, hogy egyszer, akár vendégjátékban, vendégszerepben egyszer idehaza is megmutatkozzál?

Nagyon-nagyon boldogan. Nekem az otthon folyamatosan benne van a gondolataimban.

Amióta másodéves koromban Udvarhelyen megalakult a színház, folyamatosan az álmaim közé tartozott és tartozik Udvarhely.

Nem látok rá realitást, sajnós és hála istennek, mert a jövő évadban is hat bemutatóm lesz, ebben az évadban pedig már a hetediket próbálom. A közeljövőben nem látok lehetőséget, de nem zárkozom el.

Nézzük, miért jöttem el? Hazudnék, ha azt mondanám, hogy otthon megéri színésznek lenni.

Azért jöttem el, mert itt sokkal több a szakmai kihívás, lehetőség,

és nem akartam anyámék pénztárcáján élni egész életemben. Nyilván, a döntésemben túlsúlyban volt az, hogy itt nagyobb a szakmai tér. De mondom, boldogan játszanék otthon. Erre egyetlen egyszer volt lehetőségem, a vásárhelyi színházzal adtuk elő a Liliomot, **Viola Gábor** volt a Liliom, és én a Hollundert játszottam.

Viszont ennek az volt a romantikája, hogy az előadásban az anyámat játszó színésznő a nagynéném volt. De ennek a ténynek csak Udvarhelyen volt igazi bukéja. Nyilván fáj egy picit a lelkem, mert szeretném megmutatni magam az otthoniaknak.

Az egyik opció a szilveszteri gála, de az nem az én szakmaiságomat nyújtja igazán, nem az én munkásságomról beszél, hanem egy bizonyos pillanat szórakoztatása. Meg néha lead az m1 egy-egy előadást, amiben még el lehet kapni.

Hát igen, ez egy úr. Nem tudom, hogyan lesz lehetőség arra, hogy otthon játsszak, de egyszer szeretnék majd valamikor, valamit.